

„РАЙНА КНЯГИНЯ“ НА БУКУРЕЩКА СЦЕНА

Театралната дружина на Добри Войниковъ вече бѣше обиколила почти всички крайдунавски градове и вътрешността на Ромъния. И наредъ, дете живѣха и страдаха българи, разнасяше свѣтла радост и ободрително слово. А народътъ я посрѣщаше съ възторгъ, ржкоплѣскаше и ликуваше да вижда представено на сцената миналото на своята родина, бунтовнитѣ подвизи на ония, които се бѣха пожертвували за неговитѣ права и свобода.

Славата на театралната дружина бѣше порастнала толкова, че Добри Войниковъ биде повиканъ да даде представление въ столицата на Ромъния, въ Букурещъ, и то въ ромънския народен театъръ. Тамъ щѣше да се играе и най-хубавото творение на Войникова — „Райна княгиня“.

Войниковъ и неговитѣ другари заработиха съ още по-голъмъ жаръ. Ето ги сега въ стаитѣ за репетиция задъ сцената на блестящо освѣтени съ кристални лампи ромънски народен театъръ. Салонътъ грѣе отъ чистота и свѣтлина. Никога българитѣ не сж играли на такава хубава сцена и предъ такъвъ салонъ. Актьоритѣ се гримираха, обличаха блестящитѣ си дрехи отъ кадифе, пурпуръ и сѣрма, поставяха си златни гривни и обичи на царе и придворни боляри, или обличаха ризници, надѣваха шлемове на главитѣ си като войници или пленници. И презъ всичкото време тихо повтаряха думитѣ, които трѣбваше да произнасятъ на сцената. Край всички преминаваше високата фигура на Войниковъ, който умѣше да имъ подхвърля ободрителни думи и да имъ даде нѣкакъвъ съветъ. И за самия него предстояше най-славното, но и най-трудното дѣло. Защото самъ Каролъ I, кралятъ на Ромъния е изказалъ желание да посети представлението.

Публиката лека-полека започна да изпълва салона: най-напредъ се заематъ крайнитѣ мѣста, следъ това сръднитѣ и първитѣ; тамъ се настаняватъ богатитѣ и първенцитѣ. Най-после се изпълватъ и ложитѣ. Тая вечеръ сж дошли и чуждестраннитѣ дипломати. Актьорската ложа сжщо е пълна съ актьори-ромъни, които искатъ да видятъ играта на своитѣ събратя-българи. По едно време внезапно се появява въ кралската ложа високата фигура на краля Каролъ. Народътъ като по даденъ знакъ става на крака и музиката гръмва. . . Когато свършва, бурно ржкоплѣскаше изпълва салона. Отново всичко притихна. И завесата лека и безшумно се вдига: на сцената се

вижда царската зала. Царъ Петъръ седи на престола си съ скиптъръ въ ржка. Предъ него стои дъщеря му — хубавата Райна княгиня. Тя държи книга въ ржката си и пита своя царственъ баща за учението на магесника Бояна, учителъ и мждрецъ, братъ на царъ Петра и синъ на царъ Симеона. . .

Народътъ отъ салона слуша съ голѣмо внимание и следи това, което става на сцената. Най-после пада завесата. Залата кнѣти отъ бурни ржкоплѣскания и радостни оглушителни викове. И най-много се радватъ българитѣ-посетители. Тѣ чувствуватъ, какъ расте въ душата имъ народната гордостъ. Следъ малко пакъ се вдига завесата. Играта пренася зрителитѣ въ онова далечно минало. И така сцената се отваря още 3-4 пѣти. Сега вече царъ Петъръ е убитъ отъ хората на Сурсувула, а предателтъ е близко до целта си. Но се явява рускиятъ князь Свѣтославъ, който избява българското царство отъ похитителитѣ. Той гледа съ възхищение портрета на Райна княгиня, която още не познава, понеже се е скрила въ една пещера. Той изказва желание да я види. Пристигатъ отъ Византия и синоветѣ на царъ Петра, Борисъ и Романъ, които били пленени отъ гърцитѣ и стоели въ Цариградъ като заложници. Великодушниятъ Свѣтославъ поставя българска корона върху главата на Бориса. Всички тържествуватъ и радостно запѣватъ пѣсенята:

„Съ радостъ обща да запѣмъ,
Люти скърби да прогонимъ,
Въ братска слога да живѣмъ,
И съ добро да се запомнимъ . . .
Да царува миръ, любовъ
Подъ небесния покровъ!“

И тѣй играта на актьоритѣ продължава до края. Пада за сетенъ пѣтъ завесата. Бурни ржкоплѣскания отново заливатъ салона. Извикватъ актьоритѣ. Върху сцената полетяватъ цвѣта и букети.

Но ето въ кралската ложа наставка нѣкакво раздвижане. Кралятъ дава знакъ. Адютантътъ слиза, отправя се къмъ сцената. Следъ малко води съ себе си единъ актьоръ, едвамъ успѣлъ да се разгирима. Той е изтрѣпналъ. Адютантътъ го завежда въ ложата на краля. Тоя актьоръ е самиятъ Добри Войниковъ. Кралятъ го поздравява, тупа го по рамото, изказва възхищението си отъ играта и притуря:

— България заслужава свободата, докато има такива синове като васъ. Держайте! Взима чантата отъ своя адютантъ и вржча на Войникова една почтена сума леи да ги раздаде като даръ на актьоритѣ. Какво тържество!

Емануилъ П. Димитровъ

ВЕЛИКДЕНСКИ БОРАЦИ

**Всрѣдъ яйцата сварени,
бойдисани червени**
**и съ различни цвѣтове,
почнахъ да избирамъ две,**
**за великденски боращи,
здриви, яки, катъ юнаци,**
съ островърхи бодове. . .
— Ей едничко, ето две!

**Но догдето изъ панера,
ровихъ за да ги намѣря,**
**двайсетъ други азъ строшихъ,
но боращитѣ открийхъ.**
**А сега, съ борака тука,
който смѣе да се чука,**
**нека знае, че отъ менъ
той ще бжде — победенъ.**

Любомиръ Дойчевъ

МИНЗУХАРЪ

**Край поточето пѣнливо,
минзухаръ подалъ главица
и оглежда се свѣнливо
въвъ сребрилата водица.**

**Той е първиятъ другаръ
на поточето бѣбриво,
той е пролѣтния даръ
на поточето шумливо.**

**А пѣкъ бистрото поточе
му се радва и се смѣе,
и си тихичко клокочи,
и му сладко, сладко пѣе.**

Славчо Ангеловъ

Красотитѣ на родната страна

Хижата въ прочутата гориста и курортна мѣстность Чамъ Кория, единъ отъ най-хубавитѣ и приятни кътове на родната земя.

Д Ж Б Ъ

Като самотенъ стражъ въ полето —
сърчи високъ, грамаденъ джбъ, —
свидетелъ нѣмъ на вѣковетѣ,
на миналото — споменъ сжпъ!

Извилъ стѣбло къмто лазура,
разперилъ жилави клоне, —
той смѣло срѣща всѣка буря
съсь якитѣ си рамене.

**Скрилъ въ себе си гигантска сила,
като прекрасенъ изпълненъ
на хора, птици е закрилникъ,
на дълголѣтието — синь!**

Ненчо Савовъ

**Побързайте съ изплащането на абонамента!
Крайно време е да се отчетатъ всички настоятели!**

НАШИ ПИСАТЕЛИ

Трайко Симеоновъ

Роденъ е на 9 юлий 1886 година въ гр. Шуменъ. Сега живѣе и работи въ София.

Трайко Симеоновъ е единъ отъ първитѣ наши детски писатели. Цѣлото негово творчество е посветено на малкитѣ, за които той пише съ голѣма любовъ. Написалъ е книгитѣ: „Златното момиче“, оперетка, „Златни облачета“, „Народни залгалки“, „Кой кого уплаши?“ и др. Наскоро излѣзе новата му стихотворна сборка „Горски теменички“, отъ която даваме на първа страница стихотворението „Великденъ“.

Той е билъ дълги години учителъ и е редактиралъ сп. „Теменичка“, „Детски свѣтъ“, „Детска градина“, „Поточе“ и в. „Вздържателче“. Сътрудникъ е на всички детски вестници и списания.

ВЕЛИКДЕНЪ

**Слънце грѣйна,
лъхъ повѣ,
птичка кацна и запѣ:**

— Ей, Великденъ лекокриль,
надъ балканитѣ е свилъ —
вихромъ бѣга презъ гори,
носи даръ да ни дари.

**На юнацитѣ калпащи,
на момитѣ козунаци,
на послушнитѣ деца
пълна кошница съ яйца.**

Георги Хрусановъ

ПЕТЪРЪ ЗАПЛЪСЪТЪ

Работилницата бѣше дълбока и опушена като бѣрлога. Когато огнището загасваше, калфитѣ и чирацитѣ се блѣска, щипѣха се и се кикотѣха.

— Пакъ ли? Пакъ ли? — викаше строго чичо Хансъ, майсторътъ. — Хайде, елате на самъ!

Само Петъръ Хенлайнъ, единъ отъ най-младитѣ калфи, не се закачаше. Когато останѣше свободенъ, той се отдрѣпваше на страна и се замисляше.

— Заплъсъ! — викаха му другитѣ въ работилницата. — Съ шило да го боднешъ, нѣма да се помръдне.

Петъръ мълчеше. Понѣкога само се усмихваше, и усмивката му бѣше блага и безобидна. Вечеръ той оставаше последенъ въ работилницата и се молѣше на майстора:

— Да помета азъ, а? . . . И ако може все азъ да оставамъ да мета?

— Защо само ти? — гледаше го зачуденъ чичо Хансъ. — Малко ли сж чирацитѣ. Ето, тази вечеръ е редъ на Руди.

— Тогава азъ ще му помагамъ.

— Е добре, помагай му, — съгласяваше се чичо Хансъ.

Отначало другитѣ чираци и калфи си мислѣха, че Петъръ иска да се докара предъ майстора, да мине за много работенъ. Но после разбраха, че не е за това. И когато вечеръ оставаше следъ всички, и когато сутринъ го намираха пръвъ въ дѣното да чопли нѣщо и да си пресмѣта, махаха съ ржце:

— Заплъсъ!

Единъ денъ въ работилницата влѣзе старъ човѣкъ съ изгркани дрехи. Той се подпрѣ на бастунчето си, изкашли се и поздравиха.

— Добре дошелъ, стари приятелю, — посрещна го чичо Хансъ и му подаде ржка. —

Отдавна не си наминавалъ на самъ.

— Какво ще правя? — охна гостътъ. — Поболихъ се, пѣкъ и старостъ. . . На, и ти си на моитѣ години, ама се държишъ още, окоото ти не трепка. . .

— Не само че се държа, ами и най-тежкиятъ чукъ въртя! — похвали се самъ чичо Хансъ.

Но гостътъ веднага обърна разговора:

— Какъ е нашиятъ Петъръ? — пошепна той, като се сниши. — Работи ли добре, напредва ли?

Чичо Хансъ разбра защо неговиятъ старъ приятелъ е дошелъ да пита за сина си и сви устни:

— Какъ да ти кажа? За работата, иде му отръжки, ама нѣщо много е заплеснатъ. Все замисленъ такъвъ . . . не работи каквото е за работа, а все стърже нѣкакви дребулици, все нѣщо брочи. . .

— Ама иначе го бива, нали? — попита обнадеденъ го-

стътъ. — Бива го, сръченъ е. Ама нѣщо все каточе не живѣе и не работи тукъ. . . За тѣнитѣ работи, като него другъ отъ калфитѣ нѣмамъ. . .

Като се върнѣше вечеръ, Петъръ вечеряше и влизаше въ малката стаичка откъмъ двора, дете бѣше наредилъ една малка работилничка. Работѣше по цѣли часове, но какво работѣше, никой не можеше да разбере. Една вечеръ баща му влѣзе при него, погледа го и сви рамене:

— Хвани нѣкоя работа, дете ще видишъ полза отъ нея, Петре, — гълчеше го той галено. — Вадишъ си очитѣ надъ тия стърготини, а на, нѣма какво да ядемъ. . .

Петъръ гледаше баща си, мигаше виновно и казваше:

— Ако изработя това, което съмъ започналъ, ще станемъ богати.

— Че какво е то? Че кога ще го свършишъ? Откакъ си постѣпилъ при Хансъ, все то-

ва работишъ. Какво е то, за какво ще служи?

— Часовникъ. Ще се мѣри съ него времето. Но не е като досегашнитѣ часовници. Този часовникъ ще се носи въ джеба и ще показва часоветѣ съ стрелка.

И Петъръ посочи една кутийка.

Бащата я погледна, махна отчаяно съ ржка и си излѣзе.

— Праздна работа, — рече той само.

Но работата на неговия синъ не бѣше праздна. Наистина, като повечето откриватели въ миналото, той не забогатѣ. Но той откри джебния часовникъ съ пружина. Четиристотинъ години отъ тогава, всички хора по земното кълбо си служатъ съ този часовникъ, но малцина знаятъ, че това чудно цѣкащо помагало е открито отъ едно бедно момче отъ германския градъ Нюрнбергъ.

Георги Караславовъ